

rige Personer, og jeg tror ikke, der er mange Rigsdagsmænd, som ikke ved en eller anden Lejlighed har modtaget Anmodning om at lægge et godt Ord ind for denne eller hin Tjenestemand, som ønsker at avancere. Det er meget uheldigt, naar den Anskuelse breder sig rundt omkring, at det for at opnaa Avancement er praktisk talt nødvendigt eller dog i høj Grad ønskeligt at faa Folk til at presse paa, og det giver let Anledning til, at Administrationens Upartiskhed i al Almindelighed bliver draget i Tvivl. Hertil bidrager det ogsaa i høj Grad, at alt, hvad der foregaar med Hensyn til Embedsbesættelser, er hemmeligt, Indstillinger, Behandling etc. Nu henviser den højtærede Undervisningsminister til Universitetet og siger, at Universitetet skal være den sidste til at komme og kritisere Embedsindstillinger, Universitetet, som ikke en Gang vil give en Mand, der har skrevet en Doktordisputats og ønsker at se, hvorfor den er blevet forkastet, Lejlighed til at se Indstillingen. Jeg maa dertil sige, at Universitetet har jo ikke principielt modsat sig dette, det har overladt Afgørelsen af dette Spørgsmaal til de enkelte Fakulteter. Jeg for mit personlige Vedkommende er Tilhænger af, at en Mand, der har faaet sin Doktordisputats bedømt, hvad enten den nu er blevet antaget eller forkastet, burde have Adgang til at gøre sig bekendt med Motiverne. Ligesom man forlanger af en Dom, at den skal være forsynet med Præmisser, som skal bringes til vedkommendes Kundskab, saaledes er dette i og for sig et rimeligt Forlangende, og dette Standpunkt stiller jeg mig ogsaa paa. Jeg vil selvfølgelig ikke tage Ordet for, at man nu paa Forlangende skal offentliggøre Indstillingerne om Embedsbesættelser, det er jo umuligt, men jeg vil hævde, at der paa hele dette Omraade trænges til en Nyordning, som sikrer mod administrativ Vilkaarlighed og giver de dygtige og sagkyndige blandt Embedsmændene en Garanti for, at de ikke skubbes til Side for Folk med ringere Kvalifikationer, men med bedre Forbindelser paa de afgørende Steder. En saadan Garanti har man mange Steder i Udlandet med Held faaet tilvejebragt, og dette bør vi efter min Mening ogsaa gøre her.

Hvad Embedsmændene maa kræve, er for det første betryggende Avancementsforhold og dernæst en rationel Lønningsordning. Paa begge disse Punkter skorter det i høj Grad for manges Vedkommende. Jeg kan nævne *en passant* vore Præster, som baade med Hensyn til Avancements-

og Lønningsforhold er meget daarligt stillede. I Sammenligning med Folk med tilsvarende Uddannelse er de, baade hvad Avancement og hvad Lønning angaar, kommet i anden Række, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at den høje Rigsdag selv har et stort Ansvar i denne Sag, thi hvad er det, der har formindsket Kirkegodset Gang paa Gang? Det er de Love, som Rigsdagen selv har vedtaget, Love om Tiendeafløsning, Jordlove, Love om Arvefæsteafløsning etc. De har, om ikke tilsigtet, faktisk medført en meget stor Føringelse, og dette bør man retfærdigvis have i Erindring.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen fra Sønderjylland omtalte de sønderjydske Jordlove, som noget afviger fra de danske, ligesom Menighedsraadene dér har en større Indflydelse, end de har heroppe, og ønskede dette ændret; vi skal have ens Regler over det hele, sagde det ærede Medlem. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at netop med Hensyn til Præstegaardsjord og Kirkegods er der en stor Forskel mellem Sønderjylland og det øvrige Danmark, for saa vidt som alle erkender, at Staten ikke har Ejendomsret til dette Gods nede i Sønderjylland, medens det er et omtvistet Spørgsmaal, der endnu ikke har fundet sin Afgørelse, hvorledes Ejendomsforholdet stiller sig i den øvrige Del af Landet. Det er givet, at Staten administrerer Godset, men fordi Staten administrerer det, er det ikke givet, at den ogsaa ejer det. Det er derfor rigtigt, at man har givet Menighedsraadene nede i Sønderjylland den Indflydelse, de har, og den tror jeg ikke, Sønderjyderne vil lade sig fratage.

Et andet Punkt vedrørende Tjenestemændene, jeg gerne vil fremdrage, er Spørgsmaalet om de gamle Pensionister, navnlig dem fra før 1909. Det er, forekommer det mig, ganske uforsvarligt at lade disse Folk, som har virket et helt Liv i Statens Tjeneste, gaa for de usle Pensioner, de har, og som er givet under helt andre Forudsætninger, idet Pengene nu har en ganske anden og ringere Købeevne end den Gang. Disse gamle Pensionister skulde man tænke paa, og her kan man ikke undskylde sig med, at vi ikke har Raad. Der er et andet Pensionsomraade, hvor vi er i høj Grad fløtte herhjemme, fløttere end noget Sted i Udlandet, og det er Ministerpensionerne. Det er maaske et ret kildent Spørgsmaal at røre ved i denne Sal, hvor der findes saa mange, baade nuværende og forhenværende og fremtidige Ministre, men det er jo draget frem